Dosarul nr. 3-1248/2025
2-25069458-12-3-16052025

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

07 aprilie 2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Ina Pruteanu
Grefierul Ilie Crîjanovschi

examinând în ședință de judecată publică acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Victor Pîrău împotriva Inspectoratului General al Poliției, Ministerului Afacerilor Interne al RM, privind anularea ordinului nr. 159ef din 07 aprilie 2025; anularea răspunsului IGP nr. 34/3-P-1788/25 din 11 aprilie 2025; anularea răspunsului Ministerului Afacerilor Interne al RM nr. 42/1636 din 08 mai 2025; restabilirea în funcție; obligarea pârâților la plata salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă; încasarea cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantului:

La 16 mai 2025, Victor Pîrău a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției, Ministerului Afacerilor Interne al RM, privind anularea ordinului nr. 159ef din 07 aprilie 2025; anularea răspunsului IGP nr. 34/3-P-1788/25 din 11 aprilie 2025; anularea răspunsului Ministerului Afacerilor Interne al RM nr. 42/1636 din 08 mai 2025; restabilirea în funcție; obligarea pârâților la plata salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă; încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii reclamantul a indicat că, la 08 aprilie 2025, i s-a adus la cunoștință ordinul IGP nr. 159ef. din 07 aprilie 2025 privind suspendarea raportului de serviciu al comisarului Victor Pîrău.

În opinia reclamantului, ordinul IGP nr. 159ef. din 07 aprilie 2025 este ilegal, deoarece a fost emis în baza unei anchete de serviciu efectuate unilateral, fără aprecierea obiectivă a tuturor probelor şi circumstanțelor cauzei, de o persoană interesată şi care a tras concluzii arbitrare, contrar procedurii stabilite şi a prevederilor legale, şi invocarea unor circumstanțe formaliste, în esență lipsite de

substanță, care fac ca soluția dispusă prin ordin să fie lipsită de temei de drept, or, toate cele invocate ca și circumstanțe faptice nu corespund realității.

Astfel, la 10 aprilie 2025, reclamantul a înaintat o cerere prealabilă prin care a solicitat anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 159ef. din 07 aprilie 2025 privind suspendarea raportului de serviciu al Comisarului Pîrău Victor; restabilirea imediată a comisarului Pîrău Victor în funcția de şef adjunct secție, şef al Serviciului poliție criminală al Secției investigații infracțiuni a Inspectoratului de poliție Strășeni; achitarea salariului comisarului Pîrău Victor, pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă.

S-a indicat că, la 16 aprilie 2025, prin intermediul poștei, reclamantul a recepționat răspunsul IGP nr. 34/3-P1788/25 din 11 aprilie 2025 prin care a fost informat că cererea prealabilă a fost respinsă de către Inspectoratul General al Poliției precum şi că aceasta, împreună cu dosarul administrativ, a fost transmisă către Ministerul Afacerilor Interne pentru adoptarea deciziei definitive.

Respectiv, la 15 mai 2025, prin intermediul poștei, reclamantul a recepționat răspunsul MAI nr. 42/1636 din 08 mai 2025 prin care a fost informat că cererea prealabilă a fost respinsă.

Astfel, reclamantul consideră că ordinul și răspunsurile la cererile prealabile sunt ilegale, abuzive şi limitatoare în drepturi, din care motiv a înaintat prezenta acțiune.

Reclamantul a invocat că prin suspendarea sa din funcţie i-a fost grav afectat dreptul la muncă, garantat de art. 43 din Constituția Republicii Moldova, care consacră dreptul fiecărei persoane de a munci şi de a beneficia de condiții echitabile şi favorabile de muncă.

În mod coroborat, consideră că această măsură administrativă a produs consecințe directe şi severe asupra dreptului la un nivel de trai decent, drept derivat din dispozițiile art. 11 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Economice, Sociale şi Culturale, precum şi din jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului în interpretarea art. 8 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, care garantează dreptul la respectarea vieții private, aspect ce include şi protecția vieții profesionale şi economice. Totodată, reclamantul a făcut trimitere la cauza Oleksandr Volkov c. Ucraina (2013), cauza Kudeshkina c. Rusiei (2009) și cauza Fernández Martínez c. Spaniei (2014).

Potrivit reclamantului, suspendarea din funcţie a fost dispusă fără asigurarea unui mecanism real şi efectiv de protecție a drepturilor sale fundamentale şi fără o evaluare proporțională a impactului grav asupra subzistenței sale şi a familiei. Lipsit de un venit stabil, a fost privat de singura sursă de existență, ceea ce contravine nu doar dispozițiilor interne constituționale, ci şi standardelor europene în materia protecției drepturilor omului.

De asemenea, a menționat că aceste acțiuni, deşi sunt de natură administrativă, au o conotație penală, fapt ce a dus la lezarea principiului prezumției nevinovăției, căci prin măsura suspendării, s-a operat o anticipare de culpabilitate, încălcându-se flagrant art. 21 din Constituție şi art. 6 § 2 din CEDO, care prevăd că orice persoană este considerată nevinovată până la pronunțarea unei hotărâri judecătoreşti definitive.

Reclamantul a atras atenția asupra faptului că nu există o hotărâre penală, nici măcar o măsură procesuală restrictivă aplicabilă care să justifice măsura suspendării. De asemenea, deşi măsura suspendării are o natură administrativă, aceasta comportă o evidentă conotație penală, întrucât produce efecte similare cu cele ale unei sancțiuni anticipate şi are la bază suspiciuni de natură penală, fără a exista o hotărâre judecătorească definitivă.

În acest context, consideră că a fost încălcat principiul prezumției nevinovăției, consacrat atât de art. 21 alin. (3) din Constituție, cât şi de art. 6 § 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (CEDO), potrivit căruia, orice persoană acuzată de o infracțiune este considerată nevinovată până când vinovăția sa va fi dovedită potrivit legii.

Reclamantul consideră că, prin măsura suspendării din funcție, dispusă în lipsa unei hotărâri judecătorești definitive şi chiar în absența unei măsuri procesual-penale restrictive (cum ar fi punerea sub unei măsuri preventive), s-a produs o anticipare a vinovăției, inadmisibilă într-un stat de drept. O astfel de măsură administrativă, fundamentată pe presupuneri sau pe existența unei anchete în curs, nu poate constitui, în sine, un temei legitim pentru a limita drepturile persoanei, fără a respecta standardele minime de protecție prevăzute de CEDO.

În argumentarea poziției sale, reclamantul a făcut referire la cauza Allen c. Regatului Unit (2013), cauza Kövesi c. România (2020) şi Thlimmenos c. Grecia, hotărârea din 6 aprilie 2000.

Reieșind din cele expuse, consideră că conduita pârâților confirmă aplicarea unui tratament discriminatoriu, întrucât măsura suspendării din funcție a fost dispusă în mod selectiv doar în cazul său, deşi existau şi alți angajați aflați în situații identice sau comparabile (respectiv, cercetați disciplinar sau penal în condiții similare), față de care o astfel de măsură nu a fost luată.

Totodată, consideră că absența unei justificări obiective pentru diferența de tratament aplicată doar în cazul său relevă o încălcare a principiului egalității, astfel cum este consacrat atât la nivel național, cât şi european. Mai mult, tratamentul preferențial aplicat celorlalți angajați aflați în situații similare indică existența unei atitudini arbitrare şi discriminatorii, ce subminează încrederea în corectitudinea şi imparțialitatea procedurilor administrative.

În plus, a indicat că, prin prisma art. 137 alin. (4) din Codul administrativ, se impune respectarea principiului tratamentului egal în exercitarea dreptului

discreționar. Potrivit acestui text legal, dacă într-un caz autoritatea publică şi-a exercitat dreptul discreționar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să îşi exercite dreptul discreționar în acelaşi mod. Această regulă nu se aplică dacă autoritatea publică intenționează să îşi schimbe în viitor practica de exercitare a dreptului discreționar în cazuri similare.

Astfel, în opinia reclamantului, autoritatea avea obligația legală de a aplica acelaşi tratament şi în cazul său, întrucât nu s-a făcut dovada intenției de a modifica în mod justificat şi transparent practica administrativă anterioară. Derogarea de la acest principiu, fără justificare obiectivă, accentuează caracterul arbitrar al măsurii şi subliniază încălcarea egalității de tratament.

În vederea pregătirii poziției de apărare şi administrarea probatoriului pertinent, pe cale extrajudiciară, reclamantul a menționat că a înaintat către pârâți în mod repetat interpelări prin care a solicitat comunicarea informației privind numărul angajaților organelor afacerilor de interne (inclusiv ai instituțiilor subordonate) care la moment sunt figuranți ai cauzelor penale; în privința câtor angajați cauzele penale sunt în instanța de judecată; numărul angajaților, dintre cei a căror cauze penale sunt expediate în instanța de judecată, care au fost suspendați din funcțiile deținute până la soluționarea cauzelor penale.

Respectiv, prin răspunsul din 30 aprilie 2025, SPIA al MAI a oferit informațiile solicitate doar parțial, şi anume a refuzat comunicarea informației privind numărul persoanelor suspendate din funcții în legătură cu expedierea cauzei în instanța de judecată.

În rezultat, avocatul reclamantului a mai înaintat o interpelare repetată, în sensul eliberării informației solicitate, însă pârâții refuză comunicarea informației respective.

Astfel, reclamantul a solicitat admiterea prezentei acțiuni, anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 159ef. din 07 aprilie 2025 privind suspendarea raportului de serviciu al comisarului Pîrău Victor, a răspunsului IGP nr. 34/3-P-1788/25 din 11 aprilie 2025, precum și a răspunsului MAI nr. 42/1636 din 08 mai 2025; restabilirea reclamantului în funcția de şef adjunct secție, şef al Serviciului poliție criminală al Secției investigații infracțiuni a Inspectoratului de poliție Străşeni, cu obligarea pârâților la plata salariului pentru întreaga perioadă absență forțată de la muncă, precum și încasarea din contul pârâților în beneficul reclamantului a tuturor cheltuielilor legate examinarea prezentei cauze.

Obiecțiile pârâților:

La 03 iunie 2025, *Inspectoratul General al Poliției* a depus referință asupra cererii de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acțiunii înaintată de Victor Pîrău ca fiind nefondată.

În susținerea poziției sale, autoritatea publică pârâtă a specificat că, la 21 februarie 2025, în cadrul Direcției managementul documentelor al Inspectoratului General al Poliției cu nr. 2913 a fost înregistrat demersul Serviciului protecție internă și anticorupție a Ministerului Afacerilor Interne nr. 4/493, prin care s-a informat că în cadrul Inspectoratului de poliție Strășeni, în funcția de șef adjunct secție, șef al Serviciului poliție criminală al Secției investigații infracțiuni, activează Pîrău Victor care, în pofida funcției polițienești, deține statutul de inculpat într-o cauză ce se examinează la Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani) conform art. 324 (Coruperea pasivă) din Codul penal nr. 985/2002.

Astfel, la 21 februarie 2025, a fost inițiată procedura administrativă nr. 2913. În scopul acumulării probelor, la 26 februarie 2025, au fost înaintate demersuri în adresa Procuraturii Anticorupție și Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) privind eliberarea informației cu referire la statutul procesual al angajatului Poliției Pîrău Victor.

La 02 aprilie 2025, în adresa Direcției managementul resurselor umane a Inspectoratului General al Poliției a parvenit răspunsul Procuraturii mun. Chișinău, prin care s-a comunicat că cauza penală privind învinuirea angajatului Poliției Pîrău Victor de comitere a infracțiunii prevăzute la art. 44 și art. 324 alin. (3) din Codul penal nr. 985/2002 a fost expediată pentru examinarea în fond judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani), ultimul deținând statutul de inculpat.

În aceste condiții de fapt și de drept, la 07 aprilie 2025, a fost emis ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 159ef. cu privire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului Pîrău Victor.

Având în vedere faptul că cauza penală a fost expediată în instanța de judecată pentru examinarea în fond, s-a impus necesitatea îndeplinirii măsurilor de rigoare în privința reclamantului în conformitate cu prevederile art. 76 lit. g) din Codul muncii, care reglementează suspendarea contractului individual de muncă în circumstanțe ce nu depind de voința părților, trimitere în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

Totodată, s-a menționat că, potrivit art. 35 alin. (2) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, suspendarea din funcția publică cu statut special se efectuează prin ordinul angajatorului sau al persoanei împuternicite de către acestea, conform prevederilor legale.

Conform ordinului șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 159ef. din 07 aprilie 2025 cu privire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului Pîrău Victor, reclamantului i-a fost suspendat raportul de serviciul în temeiul art. 76 lit. g) din Codul muncii până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

Reclamantul Pîrău Victor a înaintat cu nr. P-1788 din 10 aprilie 2025 cererea prealabilă privind dezacordul cu ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 159ef. din 07 aprilie 2025. Prin răspunsul nr. 34/3-P-1788/25 din 11 aprilie 2025, Inspectoratul General al Poliției i-a comunicat reclamantului că solicitările nu pot fi satisfăcute, ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 159ef. din 07 aprilie 2025 rămâne a fi unul legal, emis conform cerințelor în vigoare și, prin urmare, în temeiul art. 167 alin. (2) al Codului administrativ, cererea prealabilă s-a respins ca fiind neîntemeiată.

Inspectoratul General al Poliției consideră că prevederile art. 76 lit. g) din Codul muncii și prevederile art. 200 din Codul de procedură penală stipulează două măsuri procesuale distincte.

Astfel, conform prevederilor art.76 lit. g) din Codul muncii, contractul individual de muncă se suspendă în circumstanțe ce nu depind de voința părților în caz de trimitere în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești. Iar suspendarea provizorie din funcție prevăzută de art. 200 din Codul de procedură penală, este o măsură procesuală de constrângere, măsuri aplicabile în cadrul procedurii penale, totodată, potrivit alin. (3) a art. 200 din același cod, suspendarea provizorie din funcție o decide administrația instituției în care activează învinuitul ori inculpatul, în condițiile legii, la demersul procurorului care conduce, sau, după caz, efectuează nemijlocit urmărirea penală. Hotărârea administrației instituției de suspendare din funcție poate fi atacată la judecătorul de instrucție.

Prin urmare, deși aparent par a fi măsuri procesuale interdependente, Inspectoratul General al Poliției le consideră ca fiind distincte, or suspendarea provizorie din funcție prevăzută de art. 200 din Codul de procedură penală este o măsură procesuală de constrângere care se aplică în cadrul procesului penal, fiind solicitată de către organul de urmărire penală sau procuror, iar hotărârea administrației instituției de suspendare din funcție poate fi atacată la judecătorul de instrucție.

În speță, au fost aplicate prevederile art. 76 lit. g) din Codul muncii, și anume, suspendarea contractului individual de muncă în circumstanțe ce nu depind de voința părților în caz de trimitere în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, iar acesta nefiind un drept discreționar.

Prin urmare, Inspectoratul General al Poliției constată fără echivoc că suspendarea contractului individual de muncă are loc în circumstanțe ce nu depind de voința părților, în situația în care sunt întrunite cele două condiții obligatorii specificate de prevederile art. 76 lit. g) din Codul muncii, condiții care au fost

întrunite în speța dedusă judecății, și anume există circumstanța de expediere a dosarului penal pentru examinare în instanța de judecată și respectiv, infracțiunea pentru care este învinuit salariatul trebuie să fie incompatibilă cu munca prestată.

Astfel, este cert faptul că pârâtul avea, la data emiterii actului administrativ contestat, calitatea de inculpat în cauza penală, fiind învinuit în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 44 și art. 324 alin. (3) din Codul penal (coruperea pasivă), adică pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, de către o persoană publică sau de către o persoană publică străină de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă ce nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, sau acceptarea ofertei ori promisiunii acestora pentru a îndeplini sau nu ori pentru a întârzia sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sau contrar acesteia, infracțiune contra bunei desfășurări a activității în sfera publică.

A menționat că, potrivit art. 52 alin. (1) lit. b) și lit. g) al Legii nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, funcționarului public cu statut special îi este interzis să abuzeze de calitatea sa oficială și să compromită, prin activitatea sa privată ori publică, prestigiul funcției sau al instituției din care face parte, să abuzeze de calitatea sa oficială și să compromită, prin activitatea sa privată ori publică, prestigiul funcției sau al instituției din care face parte.

Prin urmare, învinuirea adusă unui funcționar public cu statut special de săvârșire a infracțiunii prevăzute de art. 324 al Codului penal (coruperea pasivă) în mod indubitabil este incompatibilă cu munca prestată, iar menținerea raporturilor de serviciu ale reclamantului în mod direct aduce atingere imaginii per ansamblu a Poliției și a funcționarilor publici cu statut special.

Totodată, potrivit prevederilor art. 225 alin. (2) din Codul administrativ, verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Suplimentar, s-a menționat că Curtea Constituțională prin Hotărârea nr. 6 din 03 martie 2016 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 53 lit. c) din Legea nr. 158-XVI/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, a constatat constituțională prevederea art. 76 lit. g) din Codul muncii, totodată în punctele 91 și 92 a Hotărârii a indicat că „Curtea constată că prevederile art. 76 lit. g) din Codul muncii sunt instituite pentru protejarea interesului public, prin înlăturarea persoanei dintr-o anumită funcție, fiind acuzată de comiterea unei infracțiuni legată de funcția respectivă, astfel împiedicând alte asemenea fapte sau consecințele unor asemenea fapte. Respectiv, fiind adecvată,

necesară și corespunzătoare scopului urmărit, norma art. 76 lit. g) din Codul muncii, supusă controlului constituționalității, nu constituie o încălcare a dreptului la muncă, prevăzut de articolul 43 din Constituție combinat cu articolul 54".

Inspectoratul General al Poliției a menționat a desfășurat corect procedura administrativă, a acumulat probe suficiente și concludente care au stat la baza emiterii ordinului contestat, motiv pentru care se consideră că actul administrativ emis este legal, emis cu respectarea competenței și a procedurii stabilite.

Reieșind din cele expuse, Inspectoratul General al Poliției a solicitat respingerea ca nefondată a acțiunii depuse de reclamantul Pîrău Victor.

La 03 iunie 2025, *Ministerul Afacerilor Interne* a depus referință asupra cererii de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acțiunii înaintată de Victor Pîrău ca fiind neîntemeiată.

În susținerea poziției sale procesuale, autoritatea publică pârâtă a menționat că, la data de 21 februarie 2025, la Inspectoratului General al Poliției cu nr. 2913, a fost înregistrat demersul Serviciului protecție internă și anticorupție al MAI, prin care s-a comunicat că pe rolul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani), se află pe rol cauza penală de învinuire a lui Pîrău Victor, șef adjunct, șef al Serviciului poliție criminală al Secției investigații infracțiuni a Inspectoratului de poliție Strășeni, în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 din Codul penal.

Fiind examinate circumstanțele cazului, s-a stabilit că potrivit informației eliberate de către Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul principal, cu nr. 01-60/1-24-24-4019 din 28 martie 2025, cauza penală privind învinuirea lui Pîrău Victor de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 44, 324 alin. (3) din Codul penal, la 27 ianuarie 2025, a fost expediată pentru examinare în fond Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani), respectiv, la moment ultimul deține statut procesual de inculpat.

Potrivit explicațiilor șefului Secției resurse umane a Inspectoratului de poliție Strășeni, precum și a explicațiilor comisarului Pîrău Victor, depuse în cadrul procedurii administrative, reclamantul nu a informat subdiviziunea resurse umane a entității în care activează despre dobândirea calității procesuale de bănuit, învinuit sau inculpat, precum și despre măsurile procesuale penale dispuse ori hotărârile penale pronunțate în privința sa, obligație atribuită funcționarului public cu statut special în temeiul art. 50 lit. r) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Astfel, prin ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 159ef. din 07 aprilie 2025, a fost suspendat raportul de serviciu al comisarului Pîrău Victor, șef adjunct secție, șef al Serviciului poliție criminală al Secției investigații infracțiuni a Inspectoratului de poliție Strășeni, până la rămânerea definitivă a hotărârii instanței judecătorești.

Nefiind de acord cu ordinul vizat, reclamantul l-a contestat cu cerere prealabilă, care prin răspunsul Inspectoratului General al Poliției nr. 34/3-P-1788/25 din 11 aprilie 2025 a fost respinsă ca neîntemeiată, decizia fiind menținută prin răspunsul Ministerului Afacerilor Interne nr. 42/1636 din 08 mai 2025.

Autoritatea publică pârâtă a făcut trimitere la prevederile art. 32 lit. c) al Legii privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288/2016, potrivit căruia raportul de serviciu al funcționarului public cu statut special se modifică prin suspendarea din funcție. Conform art. 35 alin. (1) al Legii privind funcționarul public cu statut special nr. 288/2016, pe lângă situațiile prevăzute de cadrul normativ general, suspendarea din funcția publică cu statut special se efectuează și în următoarele cazuri: a) pe perioada reținerii, arestului preventiv sau arestului la domiciliu al funcționarului; b) în caz de dispariție a funcționarului - până la declararea dispariției fără urmă sau până la declararea decesului acestuia, în modul stabilit de lege.

Alin. (2) al aceluiași articol statuează că suspendarea din funcția publică cu statut special se efectuează prin ordin al angajatorului sau al persoanei împuternicite de către acesta, conform prevederilor legale.

Conform art. 76 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, contractul individual de muncă se suspendă în circumstanțe ce nu depind de voința părților în caz de trimitere în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

La caz, s-a menționat că normele de drept enunțate statuează obligația angajatorului de a suspenda raporturile de muncă ale salariatului în situația în care cauza penală privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată a fost trimisă pentru examinare în instanța de judecată.

Conform art. 16 alin. (1) din Codul administrativ, dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziție legală. Astfel, dreptul discreționar în revine autorității doar atunci când i-a fost acordat de lege.

În speță, potrivit pârâtului, norma legală ce reglementează raportul juridic litigios, impune autorității publice adoptarea unei decizii obligatorii, pentru care nu este acordată nici o discreție, concluzie ce rezultă din textul art. 76 alin. (1) Codul muncii „contractul individual de muncă se suspendă”.

În această ordine de idei, s-a atras atenția asupra faptului că Inspectoratul General al Poliției, în temeiul normei de drept citate, era obligat să întreprindă măsurile impuse de lege, dacă pe parcursul desfășurării raporturilor de muncă au fost constatate circumstanțe care condiționează suspendarea acestora. Conform art. 29 alin. (1)-(2) din Codul administrativ, orice măsură întreprinsă de autoritățile

publice prin care se afectează drepturile sau libertățile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporționalității. (2) O măsură întreprinsă de autoritățile publice este proporțională dacă: a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege; b) este necesară pentru atingerea scopului; c) este rezonabilă.

Astfel, la caz, se atestă că reclamantul are calitatea de funcționar public cu statut special, adică persoană angajată în autoritățile administrative sau instituțiile din subordinea Ministerului Afacerilor Interne, care deține grade speciale și exercită sarcini ce țin de competența entității din care face parte, în conformitate cu legislația în vigoare.

Concomitent, din informația parvenită, se atestă că reclamantul este învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 44, 324 alin. (3) din Codul penal. Conform art. 5 al Legii privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288/2016, activitatea funcționarului public cu statut special se desfășoară exclusiv în baza legii și pentru executarea acesteia, în interesul persoanei și al comunității, potrivit principiilor profesionalismului, confidențialității, integrității profesionale și loialității, stabilității în funcția publică, colaborării și cooperării, imparțialității și nediscriminării, transparenței, obiectivității, eficienței, responsabilității și subordonării ierarhice. Iar art. 13 și art. 50 din Legea vizată, stabilesc condițiile de accedere și de exercitare a funcției publice cu statut special, printre care reputația ireproșabilă și obligația de a avea un comportament integru în activitatea publică și în viața personală.

Suplimentar, s-a indicat faptul că în practica Curții Constituționale s-a menționat că „încrederea în instituții, în general, în personalități politice și figuri publice, semnifică așteptările cetățenilor ca acele persoane sau instituții să acționeze în beneficiul lor. Încrederea în instituții este parte a „capitalului social" alături de încrederea generalizată (în semeni) și rețelele asociative în care sunt implicați indivizii. Liantul numit „încredere în instituțiile statului" îi face pe cetățeni să se implice mai mult în sfera vieții publice.

De asemenea, nivelul de încredere a publicului în instituții are efecte asupra dezvoltării economice a societății. Deși are un grad foarte mare de relativitate, încrederea în unele instituții este semnificativ influențată de reprezentanții acestora. Astfel, ținând cont de caracterul muncii prestate, obligațiile și atribuțiile de serviciu pe care le are reclamantul în virtutea funcției sale, la încrederea pe care trebuie să o inspire cetățenilor instituția în care activează, raportate la caracterul și gravitatea infracțiunii de care este învinuit, se va reține că, la caz este întrunită și cea de a treia condiție impusă de art. 76 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, „infracțiuni incompatibile cu munca prestată", inclusiv este respectat principiul proporționalității măsurii întreprinse de autoritatea publică

pentru a atinge scopul urmărit, apărarea interesului public și încrederii cetățeanului în instituțiile statului.

Reieșind din cele expuse, Ministerul Afacerilor Interne a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată.

În ședința de judecată, reclamantul Victor Pîrău și avocatul acestuia Denis Ipatii au susținut în fapt și drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

Reprezentantul Inspectoratului General al Poliției, Victoria Budan, în ședința de judecată nu a recunoscut acțiunea și a solicitat respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept indicate în referință.

Reprezentantul Ministerul Afacerilor Interne, Tatiana Ianciu, în ședința de judecată nu s-a prezentat, fiindu-i comunicată data, ora și locul desfășurării ședinței în corespundere cu prevederile normelor de procedură, nu a comunicat instanței motivele absenței sale și nu a solicitat amânarea examinării cauzei.

Respectiv, în conformitate cu prevederile art. 218 lit. d) din Codul administrativ, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa participantului la proces absent.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ:

În fapt și în drept, obiectul acțiunii îl constituie cererea de chemare în judecată înaintată de Victor Pîrău împotriva Inspectoratului General al Poliției, Ministerului Afacerilor Interne al RM, privind anularea ordinului nr. 159ef din 07 aprilie 2025; anularea răspunsului IGP nr. 34/3- P-1788/25 din 11 aprilie 2025; anularea răspunsului Ministerului Afacerilor Interne al RM nr. 42/1636 din 08 mai 2025; restabilirea în funcție; obligarea pârâților la plata salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă; încasarea cheltuielilor de judecată.

Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Instanța de judecată reține că, în temeiul art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Conform art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

Potrivit art. 162 alin. (1)-(2) din Codul administrativ, procedura prealabilă urmărește scopul de a verifica legalitatea actelor administrative individuale. Dacă autoritatea publică nu soluționează petiția în termenele prevăzute de prezentul cod, persoana afectată este în drept să depună cerere prealabilă.

Alineatul (3) lit. a) al aceluiași articol, prevede că, cererea prealabilă poate fi îndreptată spre anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual ilegal sau nul.

Prin urmare, respectând prevederile art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, la 10 aprilie 2025, reclamantul a înaintat cererea prealabilă, manifestând dezacord față de ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 159ef. din 07 aprilie 2025 privind suspendarea raportului de serviciu al comisarului Pîrnău Victor (f.d. 12).

Prin răspunsul Inspectoratului General al Poliției nr. 34/3-P-1788/25 din 11 aprilie 2025, i-a fost comunicat reclamantului că cererea prealabilă se respinge ca neîntemeiată, întrucât actul administrativ contestat este unul legal și corespunzător rigorilor prevăzute de actele normative. Totodată, în temeiul art. 167 alin. (2) din Codul administrativ, dosarul administrativ se transmite către autoritatea ierarhic superioară Ministerul Afacerilor Interne pentru decizie definitivă (f.d. 13).

Prin răspunsul nr. 42/1636 din 08 mai 2025, Ministerul Afacerilor Interne i-a comunicat reclamantului Victor Pîrău că, fiind autoritatea publică ierarhic superioară și conducându-se de prevederile art. 168 din Codul administrativ, analizând circumstanțele de fapt și de drept, concluzionează că decizia Inspectoratului General al Poliției este legală și întemeiată, or luând în considerare toate faptele relevante, aceasta și-a exercitat dreptul discreționar în limitele și scopul acordat prin lege (f.d. 14).

Respectiv, instanța constată că Victor Pîrău a respectat procedura prealabilă până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ.

Conform art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană, care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice, poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ

se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Astfel, analizând materialele cauzei în coroborare cu materialele dosarului administrativ, precum și argumentele participanților la proces, având în vedere faptul că în prezenta cauză părțile nu au invocat și nu au dovedit prin probe pertinente că ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau că, la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, nu sunt temeiuri de a considera că acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 din Codul administrativ, a fost respectată procedura de adresare în instanța de judecată, acțiunea a fost semnată și depusă de reclamantul Victor Pîrău, iar reclamantul poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată de reclamant împotriva Inspectoratului General al Poliției, Ministerului Afacerilor Interne al RM, privind anularea ordinului nr. 159ef din 07 aprilie 2025; anularea răspunsului IGP nr. 34/3-P-1788/25 din 11 aprilie 2025; anularea răspunsului Ministerului Afacerilor Interne al RM nr. 42/1636 din 08 mai 2025; restabilirea în funcție; obligarea pârâților la plata salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă; încasarea cheltuielilor de judecată, întrunește condițiile pentru admisibilitate a unei acțiuni în contenciosul administrativ și, respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

Aprecierea instanței:

Audiind explicațiile participanților la proces, examinând circumstanțele de fapt și drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, instanța de judecată ajunge la concluzia că este legal și întemeiat să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ, din următoarele considerente.

Potrivit art. 53 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Instanța mai notează că, în corespundere cu art. 1 alin. (1) din Codul administrativ, legislația administrativă reprezintă cadrul juridic principal prin care se asigură reglementarea raporturilor administrative la înfăptuirea activității

administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia. (2) Legislația administrativă se întemeiază pe normele constituționale dezvoltate în prezentul cod, în alte legi și în alte acte normative subordonate legii, care reglementează raporturile administrative și care trebuie să fie în concordanță cu Constituția Republicii Moldova. (3) Actele normative subordonate legii se aplică la reglementarea raporturilor administrative doar în cazurile în care sunt emise în temeiul legii și nu contravin ei.

Instanța ține să menționeze că, în conformitate cu art. 2 alin. (2) din Codul administrativ, anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

În acord cu reglementările legale statuate la art. 3 din Codul administrativ, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

În corespundere cu art. 6 din Codul administrativ, procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi încheierea unui contract administrativ sau examinarea condiţiilor, pregătirea şi întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părţi ale procedurii administrative.

În conformitate cu art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art. 11 din Codul administrativ prevede că, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terţii, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia. Un act administrativ de acordare periodică a prestaţiilor materiale sau băneşti este un act administrativ

individual prin care o astfel de prestaţie se acordă pentru un număr determinat sau nedeterminat de perioade succesive.

În conformitate cu art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În concordanță cu art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În accepțiunea art. 21 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

În temeiul art. 22 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

Conform art. 31 din Codul administrativ, actele administrative individuale și operațiunile administrative scrise trebuie să fie motivate.

Conform art. 32 din Codul administrativ, procedura administrativă se structurează astfel încât participanții să poată înțelege fiecare etapă a procedurii. Dacă este necesară contribuția unui participant, acestuia i se comunică neîntârziat, într-un limbaj clar și ușor de înțeles, acțiunile care trebuie întreprinse. În condițiile legii, autoritățile publice trebuie să asigure participarea neîngrădită la procedura administrativă a persoanelor interesate.

Conform art. 38 din Codul administrativ, înaintea fiecărei decizii judecătorești pe fond, participanților la proces li se oferă posibilitatea de a-și expune punctul de vedere. Audierea poate fi făcută verbal sau în scris. Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanță de judecată independentă, imparțială și instituită prin lege.

În acest scop, instanța de judecată este obligată să dispună toate măsurile permise de lege și să asigure desfășurarea cu celeritate a procesului.

În corespundere cu art. 39 din Codul administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin

nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

Prin prisma art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Din actele cauzei și ale dosarului administrativ, instanța de judecată constată următoarea stare de fapt.

La 21 februarie 2025, a fost înregistrat Raportul de autosesizare a ofițerului principal de investigații al Secției nr. 2 a DISI a DGPI a SPIA al MAI, prin care s-a solicitat verificarea legalității aflării în funcția publică cu statut special a comisarului Pîrău Victor, în funcție de șef adjunct secție, șef Serviciu poliție criminală al Secției investigații infracțiuni, care deține calitatea de inculpat în cadrul unei cauze penale, conform art. 324 din Codul penal, în cadrul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani (f.d. 2 dosar administrativ).

Fiind examinate circumstanțele cazului, s-a stabilit că comisarul Pîrău Victor, șef adjunct secție, șef Serviciu poliție criminală al Secției investigații infracțiuni are statut de inculpat în cauza penală nr. 2024970416, pornită conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (3) din Codul penal (f.d. 3 dosar administrativ).

Prin înștiințarea din 25 februarie 2025 cu nr. 34/3-775 a Inspectoratului General al Poliției, Direcția managementul resurselor umane, reclamantul Victor Pîrău a fost informat despre inițierea procedurii administrative cu nr. 2913, fiind repartizată spre examinare Direcției managementul resurselor umane, executor Sergiu Crigan. În vederea stabilirii tuturor circumstanțelor și adoptării deciziei la caz, a fost stabilită data de 28 februarie 2025, ora 10:00, pentru audiere în cadrul procedurii administrative (f.d. 6 dosar administrativ).

La 26 februarie 2025, prin demersul cu nr. 34/3-807, s-a solicitat Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani furnizarea informației privind statutul procesual al angajatului Poliției Pîrău Victor, cu anexarea confirmării faptului aflării pe rol a cauzei penale, după caz, expedierea copiilor sentințelor adoptate în privința ultimului, întru desfășurarea ulterioarelor proceduri de personal (f.d. 13 dosar administrativ).

La fel, la 26 februarie 2025, prin demersul cu nr. 34/3-808, s-a solicitat Procuraturii Anticorupție, furnizarea informației privind statutul procesual al angajatului Poliției Pîrău Victor, cu anexarea confirmării faptului aflării pe rol a cauzei penale, întru desfășurarea ulterioarelor proceduri de personal (f.d. 14 dosar administrativ).

Prin răspunsul nr. 1733 din 04 martie 2025, adjunctul interimar al Procurorului-șef al Procuraturii Anticorupție, Octavian Iachimovschi, la solicitarea nr. 34/3-808 din 26 februarie 2025, a comunicat că Victor Pîrău, conform datelor din Registrul de Informație Criminalistică și Criminologică (RICC) al Serviciul Tehnologii Informaționale a MAI, este vizat în cadrul cauzei penale nr. 2024970416, care se află în gestiunea Procuraturii mun. Chișinău (f.d. 15 dosar administrativ).

De asemenea, Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Principal a remis în adresa Inspectoratului General al Poliției răspunsul cu nr. 01-60/1-24/25-4019 din 28 martie 2025, cu privire la informarea despre statutul procesual al lui Pîrău Victor, prin care a comunicat că cauza penală privind învinuirea lui Pîrău Victor de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 44, art. 324 alin. (3) din Codul penal, la 27 ianuarie 2025, a fost expediată pentru examinare în fond Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, respectiv la moment Pîrău Victor are statut de inculpat (f.d. 16 dosar administrativ).

Totodată, instanța de judecată atestă faptul că, în cadrul anchetei de serviciu, reclamantul Victor Pîrău a fost audiat, explicațiile acestuia fiind consemnate (f.d. 9 dosar administrativ).

La 07 aprilie 2025, Inspectoratul General al Poliției a emis Ordinul nr. 159ef. „Cu privire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului Pîrău Victor” (f.d. 17-19 dosar administrativ).

La 10 aprilie 2025, reclamantul a înaintat cererea prealabilă, manifestând dezacord față de Ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 159ef. din 07 aprilie 2025 „Cu privire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului Pîrău Victor” (f.d. 21 dosar administrativ).

Prin răspunsul Inspectoratului General al Poliției nr. 34/3-P-1788/25 din 11 aprilie 2025, reclamantului i-a fost comunicat că cererea prealabilă se respinge ca neîntemeiată, întrucât actul administrativ contestat este unul legal și corespunzător rigorilor prevăzute de actele normative. Totodată, în temeiul art. 167 alin. (2) din Codul administrativ, dosarul administrativ se transmite către autoritatea ierarhic superioară Ministerul Afacerilor Interne pentru decizie definitivă (f.d. 22 dosar administrativ).

Prin răspunsul nr. 42/1636 din 08 mai 2025, Ministerul Afacerilor Interne i-a comunicat reclamantului Victor Pîrău că, fiind autoritate publică ierarhic superioară și conducându-se de prevederile art. 168 din Codul administrativ, analizând circumstanțele de fapt și de drept, concluzionează că, decizia Inspectoratului General al Poliției este legală și întemeiată, or luând în considerare toate faptele relevante, acesta și-a exercitat dreptul discreționar în limitele și scopul acordat prin lege (f.d. 23-24 dosar administrativ).

La 16 mai 2025, Victor Pîrău a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției, Ministerului Afacerilor Interne al RM, privind anularea ordinului nr. 159ef din 07 aprilie 2025; anularea răspunsului IGP nr. 34/3- P-1788/25 din 11 aprilie 2025; anularea răspunsului Ministerului Afacerilor Interne al RM nr. 42/1636 din 08 mai 2025; restabilirea în funcție; obligarea pârâților la plata salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă; încasarea cheltuielilor de judecată (f.d. 7-8).

Astfel, obiect al examinării prezentei cauze în instanța de contencios administrativ îl constituie verificarea legalității actului administrativ individual defavorabil, și anume a ordinului șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 159ef. din 07 aprilie 2025 „Cu privire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului Pîrău Victor”.

Instanța de judecată relevă că la baza statului de drept, consacrat de art. 1 alin. (3) din Constituţie, stă principiul legalității.

Legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea normelor juridice cuprinse în diverse acte normative cu normele juridice superioare ca forță juridică, iar toate acestea, cu normele constituționale (art. 7 din Constituție), precum și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte (art. 4, alin. (2) și art. 8 din Constituție).

În domeniul dreptului administrativ, legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea actului administrativ cu normele superioare, care stabilesc condiții privind adoptarea sau emiterea lor cuprinse în actele legislative. Importanța principiului legalității presupune ca legea să fie respectată, această exigență existând nu doar pentru indivizi, dar în mod egal şi pentru autoritățile publice şi private.

În măsura în care legalitatea vizează actele administrative emise de către autoritățile publice, exigența este ca acestea să acționeze în strictă conformitate cu actele legislative, în limita competenței și atribuțiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii reglementate de lege.

Respectiv, pentru a stabili dacă ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 159ef. din 21 martie 2025 este legal și întemeiat, instanța de judecată îl va raporta prevederilor relevante ale legislației.

Conform art. 35 din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, pe lângă situaţiile prevăzute de cadrul normativ general, suspendarea din funcţia publică cu statut special se efectuează şi în următoarele cazuri: a) pe perioada reţinerii, arestului preventiv sau arestului la domiciliu al funcţionarului; b) în caz de dispariţie a funcţionarului – până la declararea dispariţiei fără urmă sau până la declararea decesului acestuia, în modul stabilit de lege.

(2) *Suspendarea din funcţia publică cu statut special se efectuează prin ordin al angajatorului sau al persoanei împuternicite de către acesta, conform prevederilor legale.* (3) În cazul suspendării, funcționarul public cu statut special este obligat să predea toate documentele şi bunurile ce i-au fost încredinţate pentru uz în activitatea de serviciu.

Potrivit art. 75 din Codul muncii, *suspendarea contractului individual de muncă poate interveni în circumstanţe ce nu depind de voinţa părţilor*, prin acordul părţilor sau la iniţiativa uneia dintre părţi.

(2) Suspendarea contractului individual de muncă presupune suspendarea prestării muncii de către salariat şi a plăţii drepturilor salariale (salariu, sporuri, alte plăţi) de către angajator, cu excepţia cazurilor de detaşare a salariaţilor în calitate de experţi naţionali la instituţiile şi organismele Uniunii Europene în condiţiile actelor normative speciale.

(3) Pe toată durata suspendării contractului individual de muncă, drepturile şi obligaţiile părţilor, în afară de cele prevăzute la alin. (2), continuă să existe dacă prin actele normative în vigoare, prin convenţiile colective, prin contractul colectiv şi prin cel individual de muncă nu se prevede altfel.

(4) Suspendarea contractului individual de muncă şi reluarea activităţii de muncă, cu excepţia cazurilor prevăzute la art. 76 lit. a), b) şi d) şi art. 78 alin. (1) lit. d[1]) şi e), se face prin ordinul (dispoziţia, decizia, hotărîrea) angajatorului, care se aduce la cunoştinţa salariatului, contra semnătură sub semnătură sau prin altă modalitate care permite confirmarea recepţionării/înştiinţării, cel târziu la data suspendării contractului individual de muncă sau a reluării activităţii de muncă.

Conform art. 76 lit. g) din Codul muncii, contractul individual de muncă se suspendă în circumstanţe ce nu depind de voinţa părţilor în caz de: g) *trimitere în instanţa de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracţiuni incompatibile cu munca prestată, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătoreşti*.

Instanța precizează că este de o relevanță juridică de a stabili dacă ordinul contestat este o decizie la discreția autorității (act administrativ discreționar), sau este o decizie obligatorie (act administrativ obligatoriu). O decizie obligatorie (act administrativ obligatoriu) există atunci când autoritatea publică are obligația să emită un act administrativ individual defavorabil dacă sunt îndeplinite cerințele prevăzute de legea materială.

Astfel, la examinarea legalității unui act administrativ obligatoriu, instanța nu verifică exercitarea de către autoritatea publică a dreptului discreționar, *dar verifică dacă au fost respectate condițiile impuse prin legea materială și dacă autoritatea publică a evaluat corect aceste condiții.*

Instanța constată că, ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 159ef. din 07 aprilie 2025, prin care s-a ordonat suspendarea raportului de serviciu

al comisarului Pîrău Victor, șef adjunct secție, șef al Serviciului poliție criminală al Secției investigații infracțiuni a Inspectoratului de poliție Strășeni, până la rămânerea definitivă a hotărârii instanței de judecată, este un act administrativ obligatoriu, și nu discreționar, reieșind din următoarele considerente.

Dreptul discreționar al autorității publice conform art. 16 alin. (1) din Codul administrativ, reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziție legală. Dreptul discreționar sau discreția autorității publice se referă la întrebarea dacă o autoritate publică „trebuie" sau „poate" lua o anumită decizie dacă solicitantul îndeplinește toate cerințele/condițiile prevăzute de norma materială. Dreptul discreționar sau discreția autorității publice există doar atunci când solicitantul actului administrativ individual îndeplinește cerințele/condițiile prevăzute de norma de drept material, iar autoritatea publică „poate" lua o anumită soluție din mai multe soluții posibile oferite de norma de drept material, iar soluția aplicabilă este determinată de autoritatea publică.

Astfel, autoritatea publică are discreția (dreptul discreționar) doar în cazul în care are libertate pentru propria decizie, chiar și atunci când sunt îndeplinite cerințele/condițiile prevăzute de norma materială.

Cu referire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului Victor Pîrău, reieșind din prevederile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 288/2016 și art. 76 lit. g) din Codul muncii, ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 159ef. din 07 aprilie 2025 este un act administrativ obligatoriu, și nu unul discreționar, deoarece dacă sunt îndeplinite cerințele pentru suspendarea raportului de serviciu, Inspectoratul General al Poliției este obligat să suspende raportul de serviciu, și viceversa, Inspectoratul General al Poliției are competența de a continua raporturile de serviciu în cazul în care nu sunt respectate condițiile de suspendare a raportului muncă prevăzute de lege. Astfel, în cazul din prezenta speță, discreția autorității publice este redusă în totalitate.

Instanța de judecată reține că, potrivit art. 35 alin. (2) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, suspendarea din funcția publică cu statut special se dispune, în condițiile legii, prin ordinul angajatorului sau al persoanei împuternicite.

Prin urmare, Inspectoratul General al Poliției avea competență materială și funcțională de a emite ordinul contestat.

Potrivit art. 76 lit. g) din Codul muncii, contractul individual de muncă se suspendă *în circumstanțe ce nu depind de voința părților, în cazul trimiterii în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată*, *până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.*

Din analiza normei legale rezultă că suspendarea raportului de serviciu operează în mod obligatoriu dacă sunt întrunite cumulativ următoarele condiții: existența unui dosar penal trimis spre examinare instanței de judecată, infracțiunea imputată este incompatibilă cu funcția exercitată și cauza penală nu este soluționată definitiv.

În circumstanțele respective, în coroborare cu prevederile legale aplicabile cazului, instanța reține că, la data emiterii ordinului nr. 159ef. din 07 aprilie 2025, reclamantul Victor Pîrău avea calitatea procesuală de inculpat într-o cauză penală care se afla la examinare pe rolul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani. Totodată, se constată că, reclamantul era învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) din Codul penal – corupere pasivă.

Instanța de judecată subliniază că, infracțiunea de corupere pasivă face parte din categoria infracțiunilor contra bunei desfășurări a activității în sfera publică, având ca subiect calificat o persoană cu funcție publică cu statut special, *fiind în mod evident incompatibilă cu exercitarea funcției de comisar.*

Or, conform pct. 29 și 30 din Codul de etică și deontologie al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat din Hotărârea Guvernului nr. 629 din 08 august 2017, funcționarul public cu statut special nu tolerează actele de corupţie şi nu face uz de autoritatea conferită de statutul său pentru rezolvarea unor interese personale sau ale altor persoane.

În scopul asigurării integrităţii, funcţionarul public cu statut special are obligaţia*: 1) să nu admită în activitatea sa acte de corupţie, acte conexe corupţiei şi fapte de comportament corupţional*; 2) să denunţe imediat la organele competente orice tentativă de a fi implicat în acţiunile prevăzute la subpunctul 1); 3) să se abţină de la imixtiunea în activitatea altui angajat; 4) să denunţe orice influenţă necorespunzătoare şi să acţioneze în conformitate cu prevederile legale; 5) să declare cadourile în conformitate cu legislaţia în vigoare; 6) să cunoască şi să respecte obligaţiile ce îi revin conform politicilor anticorupţie prevăzute de cadrul normativ; 7) să respecte regimul de restricţii, interdicţii şi incompatibilităţi în activitatea de serviciu.

Prin urmare, la data emiterii ordinului contestat, ambele condiții prevăzute de art. 76 lit. g) din Codul muncii erau întrunite.

Cu privire la invocarea de către reclamant a prezumției de nevinovăție și a dreptului la muncă, instanța reține că, suspendarea raportului de serviciu în temeiul art. 76 lit. g) din Codul muncii nu constituie o sancțiune disciplinară sau penală, ci o măsură temporară de protecție a interesului public.

Mai mult ca atât, Curtea Constituțională, prin Hotărârea nr. 6 din 03 martie 2016, a statuat că prevederile art. 76 lit. g) din Codul muncii sunt conforme Constituției, fiind adecvate, necesare și proporționale scopului urmărit și nu aduc atingere dreptului la muncă garantat de art. 43 din Constituție, în coroborare cu art.

54. Prin urmare, măsura suspendării nu încalcă prezumția de nevinovăție și nu afectează în mod nejustificat dreptul la muncă al reclamantului.

Astfel, Curtea a reținut că suspendarea din funcţie în cazul săvârşirii unor presupuse fapte penale, urmărește protejarea instituției și a prestigiului profesiei. La fel, Curtea a menționat că la suspendarea raportului de serviciu, conducătorul instituţiei nu se pronunță asupra vinovăţiei sau nevinovăţiei funcţionarului public şi nici asupra răspunderii sale penale, acestea fiind chestiuni a căror soluţionare intră în sfera de activitate a organelor judiciare.

Referitor la alegațiile reclamantului privind existența altor angajați ai Poliției care, deși sunt vizați în cauze penale, nu au fost suspendați din funcție, instanța le apreciază ca fiind neîntemeiate și lipsite de relevanță pentru soluționarea prezentei cauze.

În primul rând, obiectul controlului judecătoresc în prezenta cauză îl constituie verificarea legalității ordinului nr. 159ef din 07 aprilie 2025 emis în privința reclamantului Victor Pîrău, și nu examinarea modului de gestionare a raporturilor de serviciu ale altor funcționari publici cu statut special. În procedura contenciosului administrativ, instanța este chemată să verifice dacă, la momentul emiterii actului administrativ contestat, erau întrunite condițiile prevăzute de lege pentru adoptarea acestuia în raport cu destinatarul actului, și nu să efectueze o analiză comparativă a situației juridice a altor persoane.

Totodată, instanța reține că, în cadrul examinării cauzei, reclamantul și reprezentantul său au solicitat reclamarea de la pârâți a unor informații privind numărul angajaților vizați în cauze penale și numărul celor suspendați din funcție. Prin încheiere protocolară, acest demers a fost respins, întrucât informațiile solicitate au caracter statistic și general, nefiind apte să contribuie la stabilirea circumstanțelor de fapt relevante pentru verificarea legalității actului administrativ contestat. Or, chiar și în ipoteza existenței unor persoane aflate în situații pretins similare, această împrejurare nu poate influența aprecierea legalității ordinului emis în privința reclamantului.

Mai mult, instanța subliniază că principiul egalității în fața legii nu poate fi interpretat în sensul consacrării unui „drept la tratament identic în ilegalitate”. Eventualele omisiuni sau neaplicări ale normelor legale în privința altor persoane nu pot constitui temei pentru înlăturarea aplicării unor dispoziții legale imperative în cazul reclamantului. Legalitatea actului administrativ urmează a fi apreciată exclusiv prin raportare la circumstanțele concrete ale cauzei și la normele juridice incidente, iar nu prin comparație cu situația altor funcționari.

În consecință, argumentele reclamantului referitoare la existența unor angajați care nu au fost suspendați din funcție, deși s-ar afla în situații similare, nu sunt de natură să răstoarne prezumția de legalitate a actului administrativ contestat și nu pot conduce la concluzia ilegalității ordinului nr. 159ef din 07 aprilie 2025.

Mai mult ca atât, potrivit art. 14 alin. (1) din Legea nr. 1545/1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, persoana fizică eliberată din lucru (funcţie) în legătură cu condamnarea ilegală *sau suspendată din lucru (funcţie) în legătură cu tragerea ilegală la răspundere penală este restabilită la locul de muncă anterior (în funcţia anterioară*), iar în caz de imposibilitate (lichidarea întreprinderii, instituţiei, organizaţiei, reducerea statelor), acesteia i se oferă un loc de muncă (funcţie) echivalent cu cel ocupat anterior. Locul de muncă (funcţia) i se va oferi persoanei fizice în termen de cel mult o lună de la data depunerii cererii dacă aceasta a fost depusă în termen de trei luni de la data primirii de către persoana fizică a avizului despre *rămânerea definitivă a sentinţei de achitare sau a adoptării hotărârii privind scoaterea persoanei de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale pe temei de reabilitare.*

În partea ce ține de solicitarea reclamantului privind obligarea părților la achitarea salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă, instanța menționează că potrivit art. 75 alin. (2) din Codul muncii nr.154/2003, suspendarea contractului individual de muncă presupune suspendarea prestării muncii de către salariat şi a plăţii drepturilor salariale (salariu, sporuri, alte plăţi) de către angajator, cu excepția cazurilor de detașare a salariaților în calitate de experți naționali la instituțiile și organismele Uniunii Europene în condițiile actelor normative speciale.

Totodată, potrivit art. 3 alin. (1)-(2) din Legea nr. 1545/1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, în conformitate cu prevederile prezentei legi, este reparabil prejudiciul material şi moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma:

a) reţinerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declaraţie de a nu părăsi localitatea sau ţara, tragerii ilegale la răspundere penală;

b) condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunităţii;

c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziţiei, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcţie), precum şi în urma altor acţiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice;

d) supunerii ilegale la arest contravenţional, reţinerii contravenţionale ilegale sau aplicării ilegale a amenzii contravenţionale de către instanţa de judecată;

e) efectuării măsurilor speciale de investigaţii cu încălcarea prevederilor legislaţiei;

f) ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ştampilelor, precum şi în urma blocării conturilor bancare.

Prejudiciul cauzat se repară integral, indiferent de culpa persoanelor cu funcţie de răspundere din organele de urmărire penală, din procuratură şi din instanţele judecătoreşti.

Conform art. 7 din Legea nr. 1545/1998, în cazurile menționate la art.3, persoanei fizice sau juridice i se compensează sau i se restituie:

a) salariul şi alte venituri provenite din muncă, ce constituie sursa ei principală de existenţă, de care a fost privată în urma acţiunilor ilicite;

b) pensia sau indemnizaţia a cărei plată a fost sistată ca urmare a arestului ilegal şi ţinerii sub arest;

c) averea (inclusiv depunerile băneşti şi dobînzile aferente, obligaţiile împrumuturilor de stat şi cîştigurile aferente) confiscată ori trecută în venitul statului de către instanţa judecătorească sau ridicată de organul de urmărire penală, precum şi averea sechestrată;

d) amenzile percepute ca urmare a executării sentinţei judiciare şi cheltuielile de judecată suportate de persoana fizică în legătură cu acţiunile ilicite;

e) sumele plătite de ea pentru asistenţa juridică;

f) cheltuielile pentru tratamentul ei, tratament determinat de aplicarea faţă de aceasta a unor acţiuni ilicite (a maltratării);

g) cheltuielile efectuate în legătură cu chemările în organul de urmărire penală, organul procuraturii sau în instanţa judecătorească.

Potrivit prevederilor legale menționate mai sus, salariul și alte venituri de care reclamantul a fost lipsit se repară în cazul constatării caracterului ilegal al acțiunilor organelor de urmărire penală, procuraturii sau instanțelor judecătorești, inclusiv în situația suspendării ilegale din funcție.

Prin urmare, eventualele plăți salariale pentru perioada suspendării nu pot fi acordate anticipat, înainte de stabilirea caracterului ilegal al măsurilor procesuale ori al suspendării din funcție.

În cazul în care, printr-un act judecătoresc definitiv, se va constata nevinovăția reclamantului sau caracterul ilegal al suspendării din funcție ori al tragerii la răspundere penală, acesta va avea dreptul să solicite repararea integrală a prejudiciului material, inclusiv achitarea salariului și a altor drepturi salariale, în condițiile și procedura prevăzute de Legea nr. 1545/1998.

În aceeași ordine de idei, instanța reține că, până la emiterea ordinului contestat, angajatorul a respectat garanțiile procesuale ale reclamantului prevăzute de art. 44, 54, 55, 60, 69, 70, 78, 85-87, 93-94 din Codul administrativ, or, angajatorul a inițiat procedura administrativă, a stabilit participanții la procedura administrativă, a desfășurat procedura administrativă cu respectarea termenului, actul fiind emis conform competenței teritoriale și materiale.

Reieșind din cele expuse, instanța de judecată constată că în speță nu se atestă temeiuri de anulare a ordinului contestat, ceea ce denotă netemeinicia acțiunii depuse de Victor Pîrău.

Raportând circumstanţele de fapt statuate supra la normele de drept precizate, instanța constată legalitatea ordinului șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 159ef. din 07 aprilie 2025 „Cu privire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului Pîrău Victor”, acesta fiind emis în cadrul unui scop licit şi întru exercitarea cu bună-credință a cerințelor prevăzute de legea materială, or raportul de muncă a reclamantului a fost suspendat în circumstanțe ce nu depind de voinţa părţilor, ca urmare a trimiterii în instanţa de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracţiuni incompatibile cu munca prestată.

Din considerentele enunţate, instanța de judecată ajunge la concluzia că, suspendarea raportului de serviciu al reclamantului este prevăzută cu claritate de lege, astfel nu poate fi reţinut argumentul privind încălcarea dreptului la muncă. Or, legea reglementează expres condiţiile în care poate fi dispusă suspendarea raportului de muncă în circumstanţe ce nu depind de voinţa părţilor, cum este la caz.

Instanța apreciază critic argumentul reclamantului potrivit căruia prin emiterea ordinului de încetare a raporturilor de muncă, reclamantului i s-a încălcat dreptul la muncă, or, din interpretarea literală și sistemică a art. 76 lit. g) din Codul muncii rezultă că legiuitorul a condiționat suspendarea contractului individual de muncă de *existența trimiterii cauzei penale în instanța de judecată* fără a institui un termen-limită sau o condiție temporală suplimentară privind momentul dispunerii suspendării.

Totodată, măsura suspendării are caracter temporar și preventiv, fiind necesară pentru asigurarea bunei desfășurări a activității autorității publice, menținerea prestigiului funcției publice și a standardelor de integritate profesională, protejarea imaginii instituției și garantarea imparțialității exercitării atribuțiilor de serviciu.

Subsecvent, instanța reține ca fiind plauzibil argumentul Inspectoratului General al Poliției, precum că, potrivit art. 50 lit. r) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, funcționarul public cu statut special are obligația să informeze neîntârziat structura de resurse umane a entității din care face parte și autoritatea specializată a Ministerului Afacerilor Interne despre dobândirea calității procesuale de bănuit, învinuit sau inculpat, precum și despre măsurile procesuale penale dispuse ori hotărârile penale pronunțate împotriva sa, acțiune care nu a fost efectuată de către reclamantul Victor Pîrău, deși este o obligație prescrisă prin lege, obligație ce urma

a fi respectată de către reclamant, or acesta a cunoscut despre calitatea procesuală pe care o deținea în cadrul cauzei penale.

Potrivit declarațiilor expuse în procesul-verbal de audiere a participantului din 02 aprilie 2025, șeful Secției resurse umane a Inspectoratului de poliție Strășeni, Țopa Maia, a comunicat că Pîrău Victor nu a informat careva angajați ai Secției resurse umane a Inspectoratului de poliție Strășeni despre dobândirea calității procesuale de bănuit, învinuit sau inculpat, precum și despre măsurile procesuale penale dispuse ori hotărârile penale pronunțare în privința sa, prevăzute de art. 50 lit. r) din Legea nr. 288/2016 (f.d. 11-12 dosar administrativ).

Prin urmare, instanța atestă că, acţiunile angajatorului, au fost întreprinse în conformitate cu exigenţele legale aplicabile speţei.

Referitor la pretenţiile reclamantului Victor Pîrău cu privire la restabilirea în funcţia deținută anterior suspendării, instanța consideră că această cerință este neîntemeiată, fiind subsecventă cerinţei de bază cu privire la anularea actului administrativ, pretenţie care urmează a fi respinsă, iar odată cu constatarea caracterului legal al actului administrativ individual defavorabil, nu există temeiuri de a admite pretenţiile subsecvente ale reclamantului.

Prin prisma circumstanțelor expuse și prevederilor legale enunțate supra, instanța de judecată constată la caz, netemeinicia cerințelor reclamantului privind anularea ordinului nr. 159ef. din 07 aprilie 2025, alegațiile invocate în susținerea acestui capăt de cerere purtând un caracter formal, nefiind confirmate prin probe admisibile, pertinente și concludente în acest sens, și fiind combătute prin argumentele autorităților publice pârâte și actele prezentate la dosarul administrativ. Mai mult ca atât, din partea reclamantului se atestă o interpretare eronată a prevederilor legale, or, cauza penală în privința reclamantului, Pîrău Victor, invinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (3) din Codul penal, se află spre examinare în procedura Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani (f.d. 26 dosar administrativ).

În contextul celor relatate, instanța subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Respectiv, niciunul din temeiurile invocate de reclamant întru anularea actului contestat, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulare sau de nulitate a acestuia, or, actul contestat a fost emise conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organele competente.

Prin urmare, actul administrativ individual defavorabil contestat, a fost emis în conformitate cu prevederile legale, în limita competenței acordate de lege angajatorului, nefiind afectate de niciun viciu de legalitate și/sau temeinicie.

Totodată, având în vedere faptul că instanța de judecată consideră corect a respinge pretențiile în contestare din cuprinsul acțiunii în contencios administrativ privind anularea ordinului șefului Inspectoratului General al Poliției nr.159ef. din 07 aprilie 2025, pe cale de consecință, se impune soluția de a respinge și pretențiile accesorii la care s-a făcut referire mai sus, reieșind din principiul de drept – ceea ce este accesoriu urmează soarta a ceea ce este principal.

Conform art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

În conformitate cu prevederile art. 224-225, 229, 232 din Codul administrativ, instanţa de judecată

h o t ă r ă ș t e :

Acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Victor Pîrău împotriva Inspectoratului General al Poliției, Ministerului Afacerilor Interne al RM, privind anularea ordinului nr. 159ef din 07 aprilie 2025; anularea răspunsului IGP nr. 34/3-P-1788/25 din 11 aprilie 2025; anularea răspunsului Ministerului Afacerilor Interne al RM nr. 42/1636 din 08 mai 2025; restabilirea în funcție; obligarea pârâților la plata salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă; încasarea cheltuielilor de judecată; se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea este cu drept de atac la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței,
judecătorul Ina Pruteanu

Copia corespunde originalului.
Judecătorul Ina Pruteanu